

Độc Báo Giữm Các Bạn

(NCT - Trích Liên mạng)

Sài Gòn Giai Cấp Xã Hội Năm Xưa

Nguồn gốc danh từ Sài gòn phát sanh khi người Pháp đặt chân lên mảnh đất miền Nam Việt nam, được phiên âm theo tiếng Quảng đông đọc là SICUNG, tiếng Pháp đọc là SAIGON, người dân tập trung đông đảo, buôn bán sầm uất nên Sài gòn đã phát triển dài theo bờ sông lập nên CHOLON.

Vô Nam trước hồi di cư năm 1954, tôi giao thiệp với người dân thấy người miền Nam thiết tha chất phác, không chen đua với cuộc sống như người dân miền Bắc, tuy nhiên, giai cấp xã hội đã thay đổi theo chiều hướng mới không có chế độ quan liêu của vua chúa khi xưa.

Sau đây là câu chuyện của "anh Tám Charner" và "Bac Cong Chinh Ky":

Anh Tám là người con thứ tám trong một gia đình nông dân thuộc tỉnh Bến tre, anh lên tỉnh để kiếm việc làm, nhưng kẹt nổi là anh không có nghề gì trong tay. Đem tiền còn lại có được năm mươi đồng bạc, anh đi mượn một chiếc xe kéo để chở hành khách chạy trong thành phố kiếm ăn qua ngày để sinh sống. Một hôm, anh đón khách tại đường CHARNER (đường Thống Nhất cũ) trước cửa XÃ TÂY (Hotel de ville) chở thầy Ký (thư ký) về cao ốc Cửu long (building CUULONG) đường Hai Bà Trưng bây giờ.

Anh Tám thường kêu thầy Ký là bác Hai, nhưng thầy Ký quê ở Hà nội nên thầy không hiểu vội cái chính lại nói rằng: tên tôi là Ký, tại sao anh lại kêu tôi là bác Hai, nhân tiện anh chở tôi vô CHOLON cho tôi ăn cơm, ăn xong anh hãy chở tôi về, sẵn dịp tôi cũng mời anh ăn với tôi cho vui.

Anh Tám để thầy Ký xuống xe ở chợ An đông, hai người ngồi ăn cơm gà tại đây, bán bày trên lề đường cho có gió mát. Uống xong ly nước mía, anh Tám phân bua nói rằng: sở dĩ tôi kêu bác là thầy Hai, lý do bác làm việc trong Xã Tây, là người có chức vụ quan trọng; ở đây, chúng tôi kêu gọi thiên hạ theo thứ bậc và giai cấp xã hội, bác đứng vào hàng số 2 nên tôi gọi bác là thầy Hai.

Thầy Ký hỏi: như vậy, ai là người lớn nhất ở Sài gòn?

Anh Tám nói: lớn nhất là ông Xã Tây (monsieur le maire) người Pháp; thứ hai là các thầy Thông (thông phán), thầy Ký (thư ký), tui tôi kêu là thầy hai.

Thầy Ký hỏi: thứ ba là ai?

Anh Tám nói: thứ ba là người Trung hoa, tui tôi thường gọi là Ba Tàu.

Thầy Ký nói: chắc tại họ nắm hết kinh tế, phải không?

Anh Tám nói: đúng vậy, thầy hai. Suốt con đường tại Bến Chương dương toàn là vua lúa, ghe thuyền tới lui tấp nập; trong thành phố thì mỗi ngã tư có một tiệm chạp phô hay hủ tiếu, cà phê và tiệm ăn thì hàng hà sa số, thiên hạ cần gì chú ba cũng có: từ cục kẹo đậu phộng cho tới 100gr muối hay 1/2kg đường... vân... vân... kinh tế tại đây hoàn toàn do chú ba nắm giữ.

Thầy Ký hỏi: như vậy ai đứng hàng thứ tư?

Anh Tám nói: thứ tư và thứ năm là các tay anh chị, tui tôi thường gọi là Tư Búa (chuyên môn đánh lộn) và Năm Đá Cá Lăn Dưa (đá cho con cá lăn ra ngoài sập để cho đàn em tới lượm, lăn quả dưa cho người khác chạy tới ôm đi) .

Thầy Ký hỏi: còn ai đứng hàng thứ sáu?

Anh Tám nói: thứ sáu là anh Mã Tà, tôi cũng không biết tại sao lại kêu là "mã tà", chỉ biết là anh ta mặc đồ trắng, đầu mang nón trắng, tay cầm cây dùi cui cũng màu trắng, anh đi tới đâu là chị em bán hàng rong trên lề đường LASOM (boulevard de la Somme, ta kêu là Lê Lợi), la lớn lên rằng:"anh sáu tới, tui bây ơi", rồi mau mau gánh hàng bỏ chạy cho nhanh đến nỗi đổ cả nồi nước lèo làm bún, lại còn bị phạt tiền, khóc ra nước mắt, trông thiệt tội nghiệp; từ đó anh có cái tên mới, gọi là Sáu Lèo (nick name của KQ Nguyễn Ngọc Loan).

Thầy Ký nói: tôi hiểu, sáu lèo là tên đặt cho Cảnh Sát (cây dùi cui màu trắng, tiếng Pháp kêu là

matraque, phiên âm sang tiếng Việt là Mã Tà), nhưng tính theo thứ tự thì ai đứng hàng số 7?

Anh Tám nói: thứ bảy là Chà Và (người Ấn độ da đen) giàu thì cho vay tiền lấy lời "xanh xít đít đui" (5/6-10/12), nghèo thì làm nghề "gác gian" chuyên môn gác cổng cho các ngân hàng hay cửa hàng lớn như Godard (Gô Đa), vân vân... con nít nó thấy là sợ, muốn khóc mà không ra tiếng.

Thầy Ký hỏi tiếp: còn thứ 8 là ai?

Anh Tám ngen ngào trả lời: thứ tám là những người không có nghề nên phải kéo xe để kiếm ăn, riêng tôi vì là con thứ tám trong gia đình nên không lấy làm buồn, chỉ mong trong tương lai nếu có được chút đỉnh tiền thì trở về đồng quê làm rẫy, mùa mưa ra ruộng cấy, mùa nắng thì đi câu tôm, không phải lo tiền để mướn xe chạy hằng ngày, nắng mưa mệt mỏi cái thân.

Tới đây, anh Tám đứng dậy ra xe đẩy lại gần lề đường. Trả tiền xong, thầy Ký nói anh Tám chạy theo đường Thủy binh (Rue des Marins) được đổi tên là Đồng Khánh tức là Trần Hưng Đạo sau này. Khi chạy qua dãy nhà màu hồng, anh Tám lên tiếng hỏi: thầy Hai thấy có muốn ghé đây chơi hay không? Thầy Ký vội gạt đi vì nơi đây là chỗ của chị chín Chang, thầy nói "thôi bỏ đi Tám." Khi về tới chung cư CỬU LONG (sau này được mệnh danh là Phủ Chín Đầu Rồng) thầy Ký cảm thấy mình đã bị "sài gòn hóa" vì thầy đã dùng chữ "bỏ đi tám", thầy ước mong rằng Sài gòn sẽ không bị Pháp hóa ở trong tương lai.

Viết lại theo lời kể chuyện của DZU HUYEN TIEU Saigon 1968, Bình Năm Trương Dzu Không, cựu KQ/VNCH, để tưởng nhớ tới KQ Nguyễn Ngọc Loan, mệnh danh là Tướng Sáu Lèo.

(Truong NV)

Đố Vui Để Học

Câu đố 1:

Nếu bạn biết một người đàn bà đang có bầu, mà bà ta đã có 8 đứa con, 3 đứa bị điếc, 2 đứa bị mù, 1 đứa chậm trí, còn bản thân bà thì bị bệnh giang mai, bạn có khuyên bà ta phá thai không?

Nếu bạn trả lời "Có", bạn vừa giết chết Beethoven.

Câu đố 2:

Đã đến lúc phải bầu một nhà lãnh đạo mới cho thế giới, và lá phiếu của bạn là lá phiếu quyết định.

Đây là các dữ kiện về 3 ứng cử viên. Bạn bầu cho ai?

Ứng cử viên A: Kết giao với các nhà chính trị bất chính, nghe lời những nhà chiêm tinh, có hai tình nhân, nghiện thuốc, uống từ 8 tới 10 ly rượu mỗi ngày.

Ứng cử viên B: Bị đuổi việc 2 lần, ngủ cho đến trưa, hút thuốc phiện lúc còn đi học, và uống gần một lít rượu mạnh mỗi buổi tối.

Ứng cử viên C: Được vinh danh anh hùng chiến tranh, ăn chay, không hút thuốc, thỉnh thoảng uống một lon bia và không bao giờ lừa dối vợ.

Bạn lựa ứng cử viên nào? Thử chọn lựa trước khi đọc câu trả lời ở bên dưới.

Ứng cử viên A là Franklin D. Roosevelt

Ứng cử viên B là Winston Churchill

Ứng cử viên C là Adolph Hitler

(TCN sưu tầm)

Chuyện 4 bà vợ

"Người vợ thứ tư như một món đồ trang sức quý..."

(Dân trí) - Một thương nhân giàu có có 4 bà vợ. Ông yêu người vợ thứ tư nhất, luôn mua sắm cho bà ta những bộ đồ sang trọng đắt tiền. Ông nâng niu chiều chuộng, coi người vợ thứ tư như một món đồ trang sức quý.

Ông cũng rất yêu người vợ thứ ba. Ông tự hào về người vợ này và luôn muốn "khoe" vợ với bạn bè. Tuy nhiên, trong ông luôn thường trực nỗi lo sợ bà bỏ đi với người đàn ông khác.

Ông cũng yêu người vợ thứ hai. Ông coi bà như người bạn tâm tình, người giúp ông vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Bất cứ khi nào gặp khúc mắc, ông đều tìm đến bà.

Người vợ thứ nhất lại là người rất chân thành, chung thủy, luôn kề vai sát cánh bên ông lo toan chu đáo chuyện gia đình. Tuy nhiên, ông lại không yêu bà vợ thứ nhất. Mặc dù bà rất yêu ông, ông hầu như chẳng bao giờ chú ý đến bà.

Một ngày, ông ngã bệnh. Ông tự biết rằng mình sắp từ giã cõi trần. Ông nghĩ về cuộc sống giàu sang xa hoa và tự nhủ: “Hiện mình có 4 bà vợ. Nhưng khi mình chết, lại chỉ có một mình. Thật cô đơn làm sao!”.

Ông ta hỏi bà vợ thứ tư: “Tôi yêu mình nhất, luôn dành cho mình sự quan tâm đặc biệt và những điều tốt đẹp nhất. Tôi chẳng còn sống được bao lâu nữa, liệu khi tôi chết, mình có nguyện đi theo tôi không?”.

“Không đâu” - Bà vợ thứ tư đáp lại và bước đi.

Câu trả lời như một nhát dao cứa vào. Ông hỏi người vợ thứ ba: “Tôi yêu bà nhiều lắm, tôi sắp chết rồi, bà có nguyện theo tôi không?”.

“Không, cuộc sống vẫn đang đẹp mà. Sau khi ông chết, tôi sẽ tái hôn”. Trái tim ông run lên đau đớn.

Sau đó, ông hỏi người vợ thứ hai: “Bất cứ khi nào gặp vấn đề khó khăn rắc rối gì tôi cũng đều tìm đến bà. Bây giờ tôi xin bà hãy kề vai sát cánh cùng tôi lần cuối cùng. Khi tôi chết, bà có nguyện đi theo tôi không?”.

Bà vợ thứ hai trả lời: “Xin lỗi, lúc này tôi không thể giúp ông được. Nếu có, tôi chỉ đưa linh cữu ông ra mộ thôi”. Ông nghe câu trả lời mà như sét đánh ngang tai. Ông thực sự quá đau đớn vì người mà ông nghĩ có thể tin tưởng nhất cũng bỏ rơi ông.

Bỗng có một giọng nói cất lên: “Tôi sẽ đi cùng ông, đi đến bất cứ nơi nào ông tới”. Ông dáo dác tìm kiếm chủ nhân của giọng nói và nhận ra đó chính là người vợ thứ nhất, người mà chẳng mấy khi ông để ý tới.

Trông bà gầy và xanh xao quá. Rung rung xúc động, ông nói: “Đáng lẽ ra trước đây tôi phải chăm sóc bà nhiều hơn nữa”.

Mỗi chúng ta ai cũng có 4 bà vợ. Bà vợ thứ tư chính là thân thể của chúng ta. Cho dù ta có chăm chút, trau chuốt đến mấy, rồi nó cũng rời bỏ ta khi ta chết.

Còn bà vợ thứ ba? Đó chính là của cải, địa vị. Khi chúng ta chết, chúng sẵn sàng đi theo người khác.

Bà vợ thứ hai chính là gia đình và bạn bè. Cho dù có thân thiết đến mức độ nào, khi ta chết, họ cũng chỉ khóc đưa ta ra mộ mà thôi.

Bà vợ thứ nhất chính là tâm hồn ta, thường bị lãng quên khi ta chạy theo tiền tài, địa vị, danh vọng, của cải, nhưng nó sẽ theo ta suốt cuộc đời.

Tốt hơn hết là nuôi dưỡng tâm hồn ngay từ bây giờ, vì đó là “người” thân tín nhất bên ta. Đừng để phải hối hận vì đã lãng quên nó.

(Không biết tác giả)

Ai Giàu, Ai Nghèo?

Ngày kia, người cha một gia đình giàu có dẫn đứa con trai đi viếng một vùng quê với ý định cho con thấy tận mắt cuộc sống nghèo khó của người dân quê như thế nào.

Hai cha con lưu lại nông trại của một gia đình nông dân được xem là rất nghèo trong vùng, trọn hai ngày hai đêm. Trên đường về, người cha hỏi con trai mình:

- Con thấy chuyến đi như thế nào?
- Thích thú lắm cha ạ!
- Con có thấy cảnh nghèo khó mà những người nông dân phải sống không?
- Có, con có thấy.
- Vậy con nghĩ sao? Con học được điều gì trong chuyến đi?

Thưa cha, con thấy chúng ta chỉ có một con chó trong lúc họ có đến bốn con.

Chúng ta có một hồ bơi chiếm gần nửa khoảnh vườn, còn họ có cả một dòng suối dài vô tận.

Chúng ta phải mua đèn lồng để thắp sáng khu vườn về đêm, còn họ có cả một bầu trời đầy trăng sao.

Chúng ta có một gác vòm (patio) tới sân trước trong khi họ có cả chân trời rộng mở.

Chúng ta sống trên một mảnh đất nhỏ, còn họ có những cánh đồng bát ngát, thẳng cánh cò bay.

Chúng ta có những người giúp việc để phục dịch, còn họ thì phục vụ người khác.

Chúng ta mua thức ăn, còn họ thì trồng lấy.

Chúng ta có tường cao vây bọc bảo vệ, còn họ thì được bạn bè chở che.

Người cha lắng nghe, im lặng, chẳng thốt được lời nào...

- Đứa con nói tiếp: Cảm ơn cha đã cho con cơ hội thấy được trước nay gia đình mình sống khó nghèo hơn các gia đình nông dân đó.

(Theo Alice Gray)

Những cuộc tình trên Internet

America On Line vừa công bố kết quả một cuộc nghiên cứu cho thấy dân Mỹ đã lậm, tức là đã ghiền, đã mê, đã mết Email đến độ hết thuốc chữa. Có người check email bất cứ lúc nào, không kể giờ giấc hay nơi chốn, sáng trưa chiều tối, trong lúc đang “da trắng vỗ bì bạch” như trong truyền thuyết về câu đối bà Hồ Xuân Hương đã ra cho ông Chiêu Hồ mà ông này bí rị không đối được, và mãi cho đến bây giờ cũng chẳng có ai tìm ra câu đối thật chỉnh cả về chữ nghĩa lẫn âm thanh vì câu đối của nữ sĩ họ Hồ vừa tượng thanh lẫn tượng hình. Đây, trong lúc tằm cũng check Email, khi đang ngồi xem lễ trong nhà thờ, hay nguy hiểm hơn nữa là trong lúc lái xe vẫn check Email. Theo cuộc nghiên cứu, 41% dân Mỹ thú nhận họ lậm nặng Email. Sáng sớm vừa ra khỏi giường, mắt nhắm mắt mở đã vội vàng ngồi trước PC để tìm meo hay tìm mèo mà tôi sẽ đề cập sau đây trong bài viết này hầu quý vị. Khoảng 25% những người tham dự cuộc nghiên cứu cho hay rằng nếu chưa có thì giờ để check mail thì trong ngày hôm đó xem như chẳng làm được việc gì ra hồn vì cứ ra ngăn vào ngõ, “nhớ meo như nhớ thuốc lã.” Ngay cả trong những kỳ nghỉ hàng năm 60% dân Mễ thú nhận rằng họ tìm đủ mọi cách để check Email dù đang bận rộn với vợ con đùm dề. 45% dân ghiền Email đã nuối tiếc lỡ delete một số mail mà họ chợt nhớ lại là đã không đọc kỹ nội dung. Cuộc nghiên cứu đã được thực hiện với sự tham gia của 4012 người trên 18 tuổi ở Miami, San Francisco, Philadelphia, New York và Houston.

Sở dĩ tôi phải dài dòng văn tự với cái tin về lậm Email của dân Hoa kỳ là vì đây chính là nguyên nhân phát sinh ra những mối tình qua internet không thể nào tránh được vì không chống thì chầy thế nào mà chả có lúc nhận cú sét ái tình giáng vào "monitor." Thế nào mà chẳng phúc bày mười đời gặp được một cái meo dễ thương làm xao xuyến lòng người, lịm cả người rồi vội vội vàng vàng trả lời để làm quen, để kết bạn bốn phương, để nhận được những lời từ chối khéo, không chịu gửi hình vì “xấu đẹp tùy người đối diện” vân vân và vân vân, để rồi tơ lòng vẫn vương. Cũng may là viết thư tình qua Email nên khỏi phải nắn nót chữ viết chứ không thì khổ cho những người có nét chữ như gà bới, mèo cào. Ngoài ra lại khỏi phải tốn công, tốn của như cổ thi sĩ Nguyên Sa phải “thay màu mực cho vện tà áo tím.” Chỉ một tích tắc, đưa con chuột bấm vào tool bar là tha hồ mà chọn màu phù hợp với màu áo của nàng. Rồi thư qua meo lại, “tình trong như đã mặt ngoài còn e.” Cứ xoắn bó

lấy nhau, rảnh rồi được phút giây nào là mò vào mailbox dề:

*Tìm Em (tìm anh) qua cánh điện thư,
Thư chưa thấy đến người như điên khùng.*

Nếu trong hai người trao đổi Email mà có một người hay cả hai người đều đau xót than câu: “*Sao Anh (hay Em) không hỏi những ngày còn không?*” thì thật là rắc rối cuộc đời. Mỗi khi check Email lại phải mất la mầy lét xem có ai đứng chống nạnh ở đằng sau lưng, mắt tròn tròn xoe :

- Này, viết cái gì mà ngày nào cũng thậm thà thậm thọt, viết viết, bôi bôi, xoa xoa, viết cho ai vậy, cho con nào (thằng nào vậy)? Này, đừng có mà già đầu còn không nên nét nhé!

- “Chát” với chả đấng, cứ như là teenagers không bằng! Dạo này tôi lại bất gặp có lúc thần thờ như trong lứa tuổi bắt bướm hái hoa, và những tờ giấy nháp viết cả thơ tình lãng mạn quăng trong sọt rác nữa cơ đây. Này, liệu cái thần hồn, tôi chưa muốn làm lớn chuyện vì chưa có bằng chứng cụ thể chứ mà có bằng chứng rồi thì ra xô pha mà ngủ. Đây là tình nghĩa lấm rồi đây, chứ... nên nhớ nhà này tôi đứng tên "owner" nhé! Homeless có ngày! Rồi lại than thân trách phận. Bây giờ tôi mới biết tại sao lại cứ nằng nặc đòi về Việt nam, đòi đi Pháp, đi Anh, đi Đức, đi tiểu bang này tiểu bang nọ, du lịch một mình. Có con nào quen bên đó chứ gì!

Thực ra tôi chưa hề mò vào các website có "chat" bao giờ vì ngượng với chính mình, dẫu gì thì cũng đã từ lâu, qua rồi cái tuổi thanh xuân bắt bướm hái hoa, cái tuổi mà con tim hay đập bất từ, đập loạn xạ ngẫu một cách vô kỷ luật mỗi khi thấp thoáng một bóng hồng nào đó trên con đường đời mình đang thỉnh thoảng nhẹ bước. Thỉnh thoảng, trong lúc rảnh rỗi cũng mon men vào trang tìm bạn bốn phương của các báo để đọc những lời "rao" tìm bạn ngộ nghĩnh cho cuộc đời thêm chút men say. Nhưng rồi cũng không dám gửi thư làm quen vì ngại rắc rối và không tin vào cái số đào hoa của mình. Nếu lỡ mang hoa đến tặng cho người "tri âm" sau một thời gian thư đi từ lại tìm hiều lung tung thứ về đời tư đời công của đối tượng, để rồi kết cuộc người đẹp trong Email lại chỉ là một tàn phai, hư hao quá nhiều theo năm tháng, thì thật là ngậm ngùi cho những bài thơ tình lãng mạn đã trót viết cho nhau. Và cũng vì lý do đó mà dù biết sẽ có nhiều thú vị khi vào trang "chat" tôi vẫn chưa một lần nào vào xem thử mặt ngang mặt dọc những câu chuyện trên trang này như thế nào mà chỉ đoán mò và nghe bạn bè kể chuyện lại mà thôi. Chưa thấy

thống kê nào nói là có bao nhiêu phần trăm những người vào trang "chat" gặp được "ý trung nhân." "Chat" đâu không thấy chỉ thấy đăng và cay thì thật là uổng công đêm ngày ra ngóng vào trông, uốn ba tấc lưỡi để chuyện trò trên trời dưới đất. Vì thế mà tôi bắt chước người xưa:

*Thôi công đâu chuốc lấy sự đời
Tiêu khiển một vài chung lếu láo.*

Nhưng có lắm người không nghĩ như tôi nên vẫn đắm say với Email để tìm bạn. May mắn gặp người tình Email sống trong những thành phố có cùng một múi giờ thì việc check mail không có nhiều trở ngại, chứ khác múi giờ, bên ni là đêm, bên nớ là ngày hoặc trái lại, hay chỉ cách nhau vài ba giờ, khác tiểu bang, thì sốt ruột nóng lòng, nửa đêm nửa hôm phải rón rén bò dậy giả bộ đi vào restroom rồi xẹt qua phòng computer tìm "meo" Em, "meo" chàng, thì thật là rắc rối cuộc đời. Hồi hộp nhưng mà nhiều kích thích, lãng mạn phải biết! Đọc được những lời thăm hỏi tình tứ nồng nàn, nhận được những nụ hôn gửi gió cho mây ngàn bay thì "sướng rên mé điu hiu." Thật chẳng bõ công! Bao nhiêu là mưu kế phải thi hành, bao nhiêu là lo âu, hồi hộp, như trò chơi ú tim để rồi đọc được một Email đúng lúc, không mất thời gian tính thì còn gì sung sướng cho bằng. Thử tưởng tượng Nàng viết:

- Em đang ngồi viết thư cho anh, ngoài trời mưa rả rích, nhớ anh vô cùng, Em đang ngồi đợi thư anh.

Rồi liền lập tức sau đó Nàng nhận được mail của chàng:

- Anh vừa đọc mail Em xong, nhớ ời là nhớ, thương ời là thương. Em còn ngồi đó không?

Trời ời là Trời, một mối tình đẹp như thơ, như mộng, thơm như mùi mít tố nữ! Hoan hô Email, vạn tuế Email! Đọc Email, phải đọc đúng lúc, phải trả lời liền tót xuyết mới phê, chứ những cái mail mất thời gian tính như nàng viết nửa đêm, nửa hôm, tình tứ nồng nàn mà chàng thì ngày mai mới rảnh rỗi để hồi đáp thư thì còn gì là giá trị của Email, còn gì là lợi ích của kỹ thuật tân tiến truyền thông. Nghề chơi cũng lắm công phu!

Trên đây là trường hợp hai kẻ yêu nhau mà xa cách đại dương trùng trùng biển khơi hay phải lái xe xuyên bang mới gặp được nhau. Còn bây giờ là đôi lứa yêu nhau mà chỉ cách nhau mấy con đường ranh giới giữa hai thành phố kiểu Quận Cam ở California hay nói theo ca dao là :

Thôn Đoài ngồi nhớ thôn Đông

Mé em yếm thắm bỏ đồng ruộng khô.

Chỉ cần phóng xe mười, mười lăm phút là có thể gặp nhau. Hẹn hò nhau qua phone cũng OK nhưng hò hẹn qua Email an toàn trên xa lộ hơn vì nếu không may mà người yêu không bắt phone mà giới "thâm quyền" lại bắt phone thì sẽ xảy ra những cảnh huống tương tự như sau đây:

- Lạ thật cho rồi! Mấy hôm nay, không biết ai phone mà hề cứ em bắt phone lên, nghe tiếng nói của em là lại cúp phone cái rụp không nói năng gì hết. Hay là con mẹ chần ăn trần quán nào gọi ông?

- Em thì chỉ được cái đa nghi như Tào Tháo là không ai bằng! Chắc là lại thằng Mễ hay Mỹ nào gọi đến rồi nghe em nói có "accent" nên biết gọi lầm số, nó bèn cúp phone chứ gì.

- Cái gì mà accent lại chẳng accent, làm như ông nói tiếng Mỹ hay lắm!

- Ờ thì cũng có thể ông bà nào ở Việt nam mới sang, gọi nhầm số rồi nghe em Hello nghe cứ như là Mỹ nên người ta sợ người ta không dám trả lời bằng tiếng Việt nam nên họ cúp phone luôn.

- Hứ! (kèm theo một cái nguyệt dài nhưng trong lòng thì hơi khoái vì được khen phát ngôn chữ Hello, điệu ời là điệu, cứ như là Mỹ cái.)

Muốn tránh cho nhau những cảnh "nào lòng" trên đây thì Email là thượng sách với điều kiện là phải canh đúng lúc hai người đều đang ngồi trước PC chứ không thì xôi hồng bông không, bù trót mất. Này nhé, mở Email ra đọc thấy:

- Anh ma đầu, 1 giờ nữa em sẽ có mặt tại Phước Lộc Thọ, anh liệu ăn nói làm sao với bà "boss" của anh rồi ra đây gặp em, chúng mình đi ăn phở Nguyễn Huệ.

Căng mắt ra xem nàng viết thư lúc nào, liệu bây giờ nàng đang ở Phước Lộc Thọ hay vì mình mở meo quá muộn nên nàng đã xách ví về nhà rồi. Khổ là như thế đấy, những mối tình qua Email! Nhưng mà nếu mọi sự đều trót lọt thì thật Email là tuyệt diệu trên đời. Với những cấp thâm quyền không biết, hay chê, không muốn sử dụng Email thì qua mặt nhau là vấn đề dễ như ăn ổi. Còn ngược lại thì "monitor" bề tan tành!

Hỡi những người lờ lăm Email! Hãy tiếp tục yêu Email đi, chiều hôm tối rồi! Hỡi những ai chưa biết Email, hãy làm quen với Email đi, thú vị lắm quý vị ời!

(Hoàng Lão Tà)